

című köteted fogja át. A dalszerű versformákat kedvelted. Sok verset csak a Te fordításodban olvashatunk. Különösen szeretted a lengyel irodalmat, Herbertet, aki hamleti szívvel állt '56-ban a „Határon”.

Egy életen át tanultál és tanítottál. A hollókarmok és hulló szárnyak ellenére betöltötted a herberti „Pán Cogito küldetését”. Rád érvényes az Írás szava: „akik igazságra tanítottak sokakat, tündököltek, örökkön-örökké, miként a csillagok.” Fogadjon kegyelmébe a Mindenható. Isten veled, Károly Bátyánk!

VERS, PRÓZA

Apor Elemér

Jegenyefák, hollókkal

*Az ezeréves időben a világ
minden táján fegyverben,
rabságban vagy bujdosásban
elveszett magyar milliók
emlékére.*

Jegenyefák nagy menetben
állnak némán, rezzenetlen
lombjuk nélkül, mint a vázak
utat, tájat így vigyáznak

Ám a kelő, messze szélben
hollók szállnak feketében
hová szállnak ág lehajlik
hol kárognak, meszehallik

Úgy megülnek, egy-egy gyászló
fellobogó borzas zászló
súlyos árnyuk borong a fán
lélek borong hangjuk nyomán

Múltat síró, jövőt valló
minden ágon az a holló?
meg se kérdezd, meg se mondják
Nem viszik el szived gondját

Suhog a szél, gally megreccsen
el az ágról holló hessen
eltűnnek a ködös éjben
ott lebegnek a mennyégben